

«Η πίστη είναι μεγάλη περιπέτεια για τον σημερινό άνθρωπο..»

/ [Πεμπουσσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

[Προηγούμενη δημοσίευση: <http://www.pemptousia.gr/?p=154638>]

Χ.Α. Η πίστη είναι δώρο;

Σ.Ζ. Ναι, ένα δώρο. Στη χριστιανική σκέψη και παράδοση γίνεται η ουσιώδης διάκριση μεταξύ ομολογίας και πίστεως. Ομολογώ σημαίνει ότι αναγνωρίζω τις βασικές αλήθειες της χριστιανικής αποκάλυψης. Το να φτάσω να τις πιστεύω, να γίνει αυτή η ομολογία πίστη, αυτό δεν είναι ανθρώπινο κατόρθωμα. Είναι ένα δώρο του Θεού σε εκείνον βεβαίως που το αποζητάει.

Η πίστη, και κυρίως το κέντρο της, η πίστη στην Ανάσταση, είναι ακραίο γεγονός, ζητάει από τους ανθρώπους να πιστέψουν ότι αυτό το σώμα, που μπαίνει στον τάφο και το τρώνε τα σκουλήκια και γίνεται γυμνά οστά, θα ξαναζήσει, «εν ετέρα μορφή», ότι θα ζει εις τον αιώνα των αιώνων, ότι στην άλλη ζωή θα βρούμε ξανά

τη μάνα μας και τον πατέρα μας.

Είναι κάτι πάρα πολύ ακραίο, πώς να το πιστέψεις αυτό από μόνος σου;

Χ.Α. Ο Θεός είναι περιπέτεια; Βαθαίνοντας στην ιδέα του φθαρτού, μπορείς να αντιληφθείς πιο καθαρά την έννοια του Θεού;

Σ.Ζ. Ο Θεός είναι περιπέτεια για τον σημερινό άνθρωπο. Δεν ήταν πάντα το ίδιο. Για τους περισσότερους ανθρώπους των περασμένων αιώνων ήταν κάτι αυτονόητο. Επικρατούσε αυτό που λέμε ο κοινωνιολογικός χριστιανισμός. Χριστιανικές ήταν οι αξίες και οι σημασίες της εποχής, σ' αυτές προσχωρούσαν.

Για τον σημερινό άνθρωπο, τον άνθρωπο δηλαδή της επιστήμης, ο Θεός δεν είναι αυτονόητη ιδέα. Η πίστη είναι μεγάλη περιπέτεια για τον σημερινό άνθρωπο, τη χάνει και τη βρίσκει, τη θέλει αλλά και αμφιβάλλει, ενσωματώνει την αμφιβολία στην πίστη και ούτω καθ' εξής. Ωστόσο, η εμπειρία και η επίγνωση του φθαρτού, στο οποίο αναφέρθηκες, είναι κάτι που μηδενίζει τη χειρονομία σου.

Οδηγεί σε ένα «προς τι;», αφού αύριο όλα θα χαθούν, και σε ένα ισχυρό αίσθημα ματαιότητας. Μπορεί όμως να οδηγήσει και στην αναζήτηση του Θεού.

Χ.Α. Δημιουργώντας μια νέα συνέχεια;

Σ.Ζ. Ναι, πράγματι, αυτό μας τρώει όλους, να συνεχίσουμε να ζούμε. Ο άνθρωπος έχει ανάγκη την αθανασία. Και το να κάνεις αυτό που κάνουμε εσύ κι εγώ, ας πούμε, το να γράφουμε, ένα κυνήγι της αθανασίας είναι κι αυτό. Χιμαιρικό, αλλά αυτό είναι. Οι άνθρωποι κάνουν παιδιά, είναι κι αυτό ένα αίτημα αθανασίας.

Ξέρω μια ιστορία, όχι τόσο γνωστή, αλλά πολύ ενδιαφέρουσα: ο Λεβινάς ήταν στα τελευταία του, είχε πεθάνει η γυναίκα του, ήταν σε καταθλιπτική διάθεση και του λέει ο γιος του: «Τι έχεις, ρε πατέρα; Έχεις δόξα, έχεις παιδιά, παγκόσμια αναγνώριση, γράφουν για σένα. Τι σου λείπει;».

Και απαντάει: «Η αληθινή αθανασία».

Ήθελε να πει ότι δεν μου αρκεί που έβαλα την υπογραφή μου κάτω από ένα κείμενο. Θέλω να ζήσω για πάντα.

Χ.Α. Δεν είναι έπαρση το να μην αναγνωρίζεις το τέλος;

Σ.Ζ. Ναι, αλλά ο άνθρωπος δεν μπορεί να το δεχτεί εύκολα αυτό το τέλος.

Χ.Α. Είσαι φρέσκος παππούς, μόλις σήμερα το έμαθα. Η γέννηση δεν είναι η απάντηση;

Σ.Ζ. Η γέννηση είναι, ναι. Και με συγκινεί πάντα αυτό το στοιχείο της σκέψης της Χάνα Άρεντ, η οποία έδινε μεγάλη έμφαση στο γεγονός ότι οι άνθρωποι γεννούν. Ως φιλόσοφος της πράξης, έλεγε κάτι πάρα πολύ απλό: για να μπορούν οι άνθρωποι να πράττουν, πρέπει καταρχάς να γεννιούνται. Γι' αυτό τονίζει τόσο τη φράση εκείνη του Ησαΐα, που την έχουμε και στα Ευαγγέλια, ότι «παιδίον εγεννήθη ημίν». Η γέννηση ενός παιδιού αποτελεί χαρμόσυνη είδηση για όλο τον κόσμο («χαρά εν όλω τω κόσμω»), ότι η ζωή συνεχίζεται.

Χ.Α. Η γέννηση είναι αυτή που πατάει τον θάνατο;

Σ.Ζ. Ναι. Τώρα που γεννήθηκε η κόρη της κόρης μου αυτό που ένιωσα δεν ήταν ακριβώς χαρά, ήταν συγκίνηση. Συγκίνηση κατ' αρχάς που πρόλαβα και την είδα τη μικρή Κλειώ, ότι αξιώθηκα να τη δω, και που η ζωή θα συνεχιστεί.

Χ.Α. Μια εικόνα ευλογίας.

Σ.Ζ. Ναι, αυτή η εικόνα της κόρης μου, που την κρατούσα αγκαλιά, να κρατάει τώρα εκείνη τη δική της κόρη στην αγκαλιά της, είναι πράγματι ευλογία.

Ρωτήσανε κάποτε τον μεγάλο ιστορικό Ερικ Χόμπσμπουμ αν υπάρχει κάτι σταθερό στην ανθρώπινη Ιστορία. Και απαντάει ο γέρος: «Ναι, η μάνα με το παιδί στην αγκαλιά». Στις φυλές του Αμαζονίου, στη σημερινή Ευρώπη, όπου κι αν πας, υπάρχει παντού η σταθερή εικόνα μιας μάνας με ένα παιδί στην αγκαλιά.

Χ.Α. Που εξασφαλίζει τη συνέχεια.

Σ.Ζ. Ναι, για να την τελειώσουμε αισιόδοξα αυτήν την κουβέντα.

Χ.Α. Να την αφιερώσουμε στους γιατρούς μας; Πες μου τους δικούς σου.

Σ.Ζ. Νίκος Χαρχαλάκης, Σωσάννα Δελήμπαση, Χρήστος Μιχαηλίδης. Οι δικοί σου;

Χ.Α. Νώντας Σαμαντάς, Νίκος Παΐσιος, Μιλτιάδης Τριχάς.

Πηγή: efsyn.gr